

Ελ Ζοράβ

Νίκος Κουφόπουλος

Την μια Κυριακή, μια... κουβέντα στη Βαβυλωνία.

Την άλλη έμμετρα σχόλια... σοβαρά και αστεία.

Φίλοι μου για να είμαι μαζί σας εντελώς ειλικρινής,
η εμπνευση... εφυγε αυτές τις μέρες. (Μηπως την είδε κανείς;).

Τελος παντων, αν έχεις όμως φίλους καλούς,

«καθαρίζεις» με όλους τους καιρούς.

Σπουδαίο ποίημα έχω για εσάς. Σε μεταφράση εξαιρετική,

του Σκυφτούλη Θοδωρή,

του Μητσου και της Μονίκας, παιδί.

Πριν δέκα χρόνια μου το είχε δώσει,

και να που ήρθε η στιγμή για να με... σώσει.

Το έγραψε το χίλια οκτακόσια ενενήντα τρία

ο ρουμανός ποιητής Γκεόργκε Κοσμπούκ, μια νύχτα κρυά.

Κείμενο δεν είχα ετοιμάσει για τη Βαβυλωνία.

Και ήταν Σάββατο, ξημερώνε Κυριακή. Νύχτα. Η ώρα μια.

Ανοιξά τρομαγμένος τα κομπιούτερ, τα χαρτιά μου,

και ο Ελ Ζοράμπ, βρέθηκε μπροστά μου.

Είπα στον εαυτό μου, πρέπει να είμαι άνθρωπος πολύ καλός,

για να με βοηθήσει έτσι ο Θεός. Δεν εξηγείται αλλιώς.

Σας το παραδίδω λοιπόν.

Από μενα, γεια προς το παρόν:

Ελ Ζοράβ

Στον Πάσα έρχεται ένας Αραβας,

με ματιά σβηστα, αδυνατη φωνη:

«Είμαι, Πάσα, απο γενια Βεδουίνων,

και απο το Babel-Manteb ερχομαι

να πουλησω τον Ελ Ζοράμπ.

Όλοι οι Αραβες ανασηκωνονται απο τη θεση τους

να δουν το χαλιναρι οταν του φοραω.

Το σταματάω αποτομα, το αφήνω ελεύθερο.
Το αγαπάω σαν τα μάτια της κεφαλής μου.
Και δεν θα το εδίνα ούτε νεκρός.

Μα τρία παιδιά πεθαίνουν της πείνας!
Στεγνός είναι ο ουρανίσκος τους
και από στεναχώρια παρατεταμένη,
της γυναίκας μου το γάλα, στερεψε.

Οι δικοί μου Πασα, όλοι χαμένοι είναι.
Ένα καλό κανε, γιατί μπορείς.
Δώσ' μου λεφτά για το αλόγο! Είμαι φτωχός!
Δώσ' μου λεφτά! Αν το βρίσκεις της αρεσκείας σου.
Δώσ' μου μόνο όσο υπολογίζεις!».

Αυτός το παρακολουθεί να περπατάει.
Σε βήμα βιαστικό και βήμα ρυθμικό.
Και τα μεγάλα μάτια του Πασα αναβούν,
το μαύρο μουσι του χαιδεύοντας.
Μουγγος μένει, αδείος από ψυχή...

-«Χίλια τεχίνια, δεχεσαι;»

-«Ω, Πασα, τι γενναιοδωρος που εισαι!
Πιο πολυ απο όσο θα μπορούσα να ονειρευτώ.
Να σου ξεπληρωσει ο θεος
ετσι οπως μου πληρωνεις!».

Ο Αραβας παίρνει με τα μάτια γεμάτα
από γέλιο, τα χίλια τεχίνια.
Από τώρα... Από τώρα αυτοί έχουν γλυτώσει.
Από τώρα θα είναι και αυτοί πλούσιοι.
Δεν θα ζητάνε στους ξένους.

Δε θα ζουν κάτω από τη σκηνή στον καπνό.
Δε θα ζητιανεύουν τα παιδιά του στο δρόμο
Η γυναίκα του θα είναι χαρούμενη.
Και θα έχει και αυτή κάτι τι να δώσει
στους φτωχούς από σήμερα.

Αυτος μαζευει τα λεφτα με μανια,
και φευγει, μεθυσμενος απο την πολυ τυχη.
Και τρεχει μαγεμενος απο μια μονο σκεψη.

Ξαφνικα ομως, τρεμοντας,
γυριζει... Μενει ακινητος...

Κοιταζει μια τα λεφτα, χλωμος.
Αμφιταλαντευεται σαν χτυπημενος απο τα κυματα.
Κοιταζει το αλογο.

Με βηματα αργα, με το μετωπο στο στηθος,
πλησιαζει το αλογο.

Αγκαλιαζει το λαιμο του κλαιγοντας.
Και στην σκληρη του χαιτη χωνοντας
τα ηλιοκαμμενα μαγουλα:
«Παιδι λιονταριου»,
αναστεναζει κατηφής. «Ποθε μου.
Εσυ ξερεις οτι εγω σε πουλαω!

Τα παιδια μου δεν θα παιξουν
περισσοτερο με φυλλα στην χαιτη σου.
Δεν θα σε κανουν μπανιο στην πηγη.
Απο τωρα συκα απο τα χερια τους
δεν θα εχουν σε ποιον να δωσουν!

Αυτα δεν θα ξαναβγουν με λαχταρα
να τεντωσουν τα χερια απο το κατωφλι
να τα παρω μαζι μου με τη σειρα!
Δεν θα ξαναβγουν εξω γελωντας
την πορεια μου να ακολουθησουν.

Τα παιδια μου πώς να καλοπιασω;
Στην γυναικα μου τι να πω,
οταν ρωτησει για τον Ελ Ζοραμπ;
θα γελασουν ολοι οι συγγενεις
με τον μεθυσμενο Ben-Ardun.

Raïra, εσυ, γυναικα μου.
Τον Ελ Ζοραμπ δεν θα τον δεις ξανα
απο τωρα να σε ακολουθει στο βηματισμο.
Ουτε στα γονατα με μια δικη σου ματια
αυτος θα ξαναπεσει.

Τον Ardun σου, τον Ben-Ardun,
δεν θα τον ξαναδεις να ιππευει πετωντας σαν τρελος
στο κυνηγι ενος γερακιου,
για να σου πετυχει το γερακι στον αερα.
Δεν θα του ξαναευχηθεις καλο δρομο!

Δεν θα χαμογελας οπως χοροπηδαει στον αερα
ο δικος σου Ardun με ρουχα ασπρα.
Και για να νοιωσεις την αφιξη του
απο εδω και περα εσυ δεν θα βαλεις
το αυτι σου στο χωμα!

Αλογο μου! Υπερηφανεια μου...
Απο τωρα δεν θα ξαναδω πώς
με τις οπλες σου γατζωνεις το χωμα,
και την ουρα σου ανεμιζεις στον ανεμο
σαν πεταγμα χελιδονιου!

Ηξερε η ερημος για εμας τους δυο.
Και οι καταιγιδες τρομαζαν απο μας
Και εσυ απο τωρα τινος θα εισαι;
Με ποιον θα περνας μεσα απο ανεμους και βροχες;

Δεν θα μιλανε με εσενα ηρεμα.
Θα σε βριζουν ολοι με την σειρα
και θα σε χτυпанε, λαχταρα μου.
Και θα σου φερθουν ασχημα και σκληρα
αφηνοντας σε πεινασμενο!
Και θα σε πανε στον πολεμο.
Να πεθανεις εσυ που εμεις σε μεγαλωσαμε!».

Χωρις άλλο να σκεφτει:
-«Παρε τα λεφτα σου Πασα! Ειμαι φτωχος,

Μα χωρίς όμως το αλογο εγω τι να κανω;
Δωσε μου το αλογο πισω!».

Συνοφρυωνεται ο Πασας.

-«Εισαι τρελος; θελεις να βαλω τους γενιτσαρους
να σε δωσουν στα σκυλια;
Ειναι δικο μου το αλογο και μην περιμενεις
δευτερη φορα να σου το πω!».

-«Δικο σου; Αυτος που το μεγαλωσε
αγαπωντας το, ποιος είναι; Εγω ή εσυ;
Τινος την φωνη ακουει αυτος,
που απο μανιασμενο λιονταρι τον εκανε αρνακι;
Δικο σου; Ω, Πασα, οχι.
Δικο μου ειναι! Για το αλογο μου
πιανομαι στα χερια με το θεο.
Εχεις καρδια! Εσυ μπορεις να εχεις
πιο υπακουα και ημερα αλογα.
Εγω ομως, αφεντη;... Εγω;...

Ολο το ελεος σου ζητω!

Ο Αλλαχ ειναι δικαιος και ο Αλλαχ απο τον ουρανο
θα σκεφτει τι υπαρχει αναμεσα μας.
Γιατι με γδυνεις και με σπαραζεις.
Με πετας στο δρομο να πεθανω.

Και ο κοσμος θα σε καταραστει,
γιατι ειναι καταραμενη η πραξη σου!
Θα παω να ζητιανεψω Πασα.
Την δικη σου ομως λυψηση δεν την δεχομαι.
Τι καλο μπορεις εσυ να μου δωσεις;».

Δινει ο Πασας σημα.

-«Να τον γδυσετε
και καλα να τον μαστιγωσετε».

Πηδανε οι ευνουχοι, ερχονται, τον πιανουν.
Γυρναι ο αραβας αναπηδωντας
με ματια παγωμενα...

Ενα γιαταγανι βγαζει βιαστικα,
κι ενα κυμα απο αιμα, κοκκινο κυμα
απο αιμα καυτο ετρεξε,
απο τον ευγενη, με χαιτη λαιμο.

Και το αλογο πεφτει νεκρο.

Μενει ο Πασας μεθυσμενος, με τα ματια λιωμενα.
Τραβιουνται οι απάχηδες μαρμαρωμενοι.
Και ο αραβας στα γονατα φευγατος.
Φυλαει το παγωμενο αιμα στα πεθαμενα ματια.

Γυρναι μετα με ματια τρελου,
και πεταει το ωμο σιδερο απο το χερι:
-«θα σε εκδικηθουν τα παιδια μου!
Και τωρα αν θελεις, σφαξε με,
και πετα με στα σκυλια!».

Υ.Γ. Εδώ Ελεύθερα Εξάρχεια